

Hvad selve Forslaget angaar, saa er jeg en Modstander deraf, som jeg altid har været en Modstander af Fattigafgifterne paa dette Omraade. Disse Fattigafgifter skrive sig fra gammel Tid, og have i Virkeligheden altid været en Art moralske Afgifter, som man ønskede, at saadanne Forlystelser skulde beskattes med. Man ønskede, at disse Folk, som man ansaa for at høre til en ringere Klasse, Gøglere, Skuespillere, Digtere o. s. v., skulde betale en klækkelig Afgift for overhovedet at kunne give deres Forestillinger, eller hvad man nu kaldte det. Man vilde ikke lade disse Folk slippe uden Bøder i alt Fald til det offentlige, og skønt de vare saa fattige i Almindelighed som Job, skønt de paa ingen Maade bar pragtfulde Klæder, end ikke paa Scenen, saa plukede man dem, saa godt man kunde. Det er i Virkeligheden i alle Lande Oprindelsen til de Afgifter, der ere lagte paa Teaterforestillingerne. Nu er det i Øjeblikket det absolut afgørende Spørgsmaal, om de gode Teaterforestillinger, hvor den gode Kunst kan trives og undertiden ogsaa trives, kunne taale den Afgift, der her foreslaas, og her har allerede en foregaaende Taler nævnt det mærkelige, som findes i Folketingets Betænkning; fra selve Flertallets Side findes der en Ytring, der gaar lige mod den højtærede Ministers Udtalelser. Der gøres opmærksom paa, at 6 Teatre i København i 8 Sæsoner gennemsnitlig have haft et Overskud af i alt 222,000 Kr., samtidig have de betalt en Fattigafgift af 5 pCt. af 13 Mill. Kr. eller 650,000 Kr., og saa siger man i selve Folketingets Betænkning, at man ser ikke, at det kunde have nogen Betydning, at de have betalt denne Skat. Man skulde synes, at det omvendte maatte være Tilfældet, at det var rimeligt, hvis man overhovedet vilde slutte noget af disse Tal, da at drage den Slutning, at det vilde haft stor Betydning, hvis de ikke havde betalt Fattigafgift og havde haft et Overskud af ca. 1 Million i Stedet for 222,000 Kr., men i alt Fald er det ganske urigtigt at slutte heraf, at naar de kun havde et Overskud af 222,000 Kr., saaledes som det da var, at de saa ogsaa skulde kunne bære den 15 pCt.s Skat, den tredobbelte Skat, den, som Finansministeren her foreslaar. Finansministeren siger, at man kan ikke være i Tvivl om, at det vil lykkes disse næringsdrivende Teatre at vælte denne Afgift over paa Forbrugerne, saaledes at de faa højere Indtægter og med dem kunne betale Afgiften. Men jeg

skal med faa Ord bevise den højtærede Minister, at dette slet ikke er Tilfældet. Han har selv nævnt et Eksempel paa det modsatte i Dag. Staten driver et Teaterforetagende, en Teaterforretning, i det kgl. Teater. Jeg taler i Øjeblikket ikke om det kulturmæssige, kun om det rent penge- lige. Staten driver en Teaterforretning, og den højtærede Minister nævnedes selv, at det kgl. Teater i indeværende Aarhundrede to Gange har sat sine Biletpriser op. Alligevel er Teatrets Underskud det samme. Hvorledes gaar dette til? Hvis den højtærede Finansminister havde Ret, vilde der dog være kommet noget mere i Kassen, og denne Indtægt maatte da ogsaa vise sig i, at Underskuddet blev mindre, hvis virkelig det var saaledes, at dette at sætte Biletpriserne op straks bevirkede forøgede Indtægter. Men vi have fra Statens Side maattet betale akkurat det samme Tilskud til Teatret som før. Der er ikke Tale om, at dets Underskud er blevet mindre. Det er ganske stabilt. Hver Gang der gives en Forestilling, koster det med Rente af Bygninger o. s. v. Staten omtrent 1,000 Kr.; Staten maa altsaa finde det passende at give disse 1,000 Kr. for hver Forestilling. Nu have vi lige haft til Behandling en Lov om det kgl. Teater, og det har altid forekommet mig at være en højt humoristisk Lov. Vi bestemme ved denne Lov, at Tilskuddet skal være saa og saa stort; men saa staar der i en Paragraf, at hvis dette Tilskud ikke slaar til, betales Underskuddet af Staten. Det er mig ikke ganske klart, hvorfor man behøver at fæstne et Tilskud, naar man dog ved, at hele Underskuddet skal betales. Det har ikke nogen Betydning at fiksere Tilskuddet til den og den Højde; thi det kgl. Teater har altid kostet det samme. Denne Lov om det kgl. Teater viser altsaa, at Staten selv driver et Teater og driver det med Underskud, og det er endda et Teater, som nyder stor Prestige og samler stort Hus, der i den forrige Sæson, som den højtærede Minister nævnedes, havde en stor Række udsolgte Huse. Dog er der Underskud, og det er af den simple Grund, at med de forhøjede Indtægter stige Udgifterne bestandig i en stor By, hvor Publikum stiller stærke Krav til det, Teatret skal yde. Hvorledes kan man da tænke sig, at de andre Teatre, der skulle arbejde under den uhyre Konkurrence med det kgl. Teater, virkelig skulde kunne bære en saa stærkt forøget Afgift til Staten, som der her er Tale om? Hvis man over-